

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ...

Ο καθηγητής 'Αμάφι στάθηκε μπροστά στο κρεβάτι του Τζιοβάννι 'Αντωνέλλι, μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο στα πελιδνά χείλη του.

— Είνε τύφος, αγαπητοί μου φίλοι, είπε στους νεαρούς βοηθούς του, είναι καθαρός τύφος, όπως μάς έδειξε η ανάλυση του αίματος. Κι' όμως τὰ συμπτώματα σ'ας είχαν ξεγελάσει!... Δέν είναι έτσι; "Ολοι σας είχαμε μεγάλη εμπιστοσύνη στην περίφημη «κλινική δυσφρησί» σας... "Ε, λοιπόν, έμεις οί παλαιοί, είμαστε πιο πρακτικοί... Καταφεύγουμε πάντα στην ανάλυση του αίματος!...

Ο Φάουστο Μορένα, ο πιο καλός μαθητής και συνεργάτης του μεγάλου μικροβιολόγου, ξερόθηξε, έκανε μια άδέξια κίνηση και κατόπιν μ' ένα ξαφνικό θάρρος του είπε:

— Μου επιτρέπετε μια έρώτηση, κύριε καθηγητά;

— Τί τρέχει, Μορένα; άπόρησε εκείνος.

— Νά... Μου φαίνεται πως θά πρέπει να μάθουμε πως όλα αυτά τὰ δισεκατομμύρια τών βακίλλων προσέβαλαν έτσι ξαφνικά όλο τον οργανισμό. Πάει κανείς να υποθέσει ότι ο 'Αντωνέλλι κατάπιε από κάποιο τρομερό λάθος τὸ περιεχόμενο κανενός μπουκαλιού από εκείνα στὰ όποία καλλιεργούμε τὰ μικρόβια του τύφου...

— Μορένα, έχεις θερμή φαντασία!... έκανε αύστηρά ο 'Αμάφι.

Κι' έπειτα γυρίζοντας πρὸς τούς άλλους βοηθούς του:

— Κύριοι, τούς είπε, έχουμε τώρα να εξετάσωμε και μια άλλη ενδιαφέρουσα περίπτωση...

Και προχώρησε στο διπλανό θάλαμο.

"Όταν όμως τελείωσε τις έπισκέψεις του, κάλεσε τὸν Φάουστο Μορένα στο γραφείο του και κλειδώθηκε μαζί του εκεί μέσα. "Ετσι δέν έμαθε κανείς ποτέ τί είπαν μεταξύ τους.

Τὸ απόγευμα, ύστερ' από την άπόκρυφη συζήτηση με τὸν καθηγητή του, ο Φάουστο Μορένα, ξαναγύρισε κοντά σ' εκείνον τὸν παράξενο άρρωστο. Ήταν ή ώρα τών έπισκέψεων. Κοντά στο προσκέφαλο του 'Αντωνέλλι έκλαιγε μια ώμορφη γυναίκα. Η νοσοκόμος προσπαθοῦσε να την παρηγορήσει.

— 'Ησυχάστε, κυρία, τῆς έλεγε. Είναι καλύτερα... 'Ο πυρετός έπεσε. Θα δῆτε... 'Ο σύζυγός σας θα γίνη γρήγορα καλά...

— Γιατρέ, σώστέ τον, στέναξε ή ώμορφη εκείνη γυναίκα μόλις είδε τὸν Μορένα. Σ'ας τὸ ζητάω ως χάρι για τὴν κορούλα μας πὸν τὴν λατρεύει... "Αχ! "Αν μπορούσε να μιλήσει!...

Και σφίγγοντας τὸ ώχρο χέρι του άρρώστου τὸν ikέτησε:

— Τζιοβάννι, Τζιοβάννι, μίλησέ μου!... Δέν με γνωρίζεις; Είμαι εγώ... 'Η Μαριάννα σου!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Βοήθησέ τον!...

Χοντρά δάκρυα άρχισαν να κυλοῦν από τὰ μεγάλα έκφραστικά μάτια τῆς. Μά κι' από τὰ μισόκλειστα μάτια του άρρώστου κύλησαν δυὸ πικρά δάκρυα. Δέν μπόρεσε όμως να μιλήσει, οὔτε να γυρίσει τὸ κεφάλι, οὔτε να κάνη καμμιά κίνηση.

— Τὰ καταλαβαίνει όλα ακόμη... συλλογίσθηκε ο Μορένα και βγήκε από τὸ θάλαμο, άφοῦ χαιρέτησε τὴν ώμορφη κυρία.

Μα στο διάδρομο του ήρθε μια ξαφνική ιδέα. Περιμένε λοιπόν εκεί τὴ γυναίκα του 'Αντωνέλλι κι' όταν εκείνη βγήκε, τὴν πλησίασε και τὴ ρώτησε:

— Με συγχωρείτε, μπορείτε να μου πῆτε τί έκανε ο σύ-

ζυγός σας όταν ένοιωσε πως δέν ήταν καλά;

— Γύρισε στο σπίτι τὸ μεσημέρι, του άπάντησε εκείνη λίγο έκπληκτη, κι' άρχισε να παραπονιέται πως είχε πονοκέφαλο. "Επεσε λοιπόν στο κρεβάτι και κατά τις τρεις με φώναξε:

— Φρόντισε να με μεταφέρουν στο νοσοκομείο, μου είπε. Μου φαίνεται πως έχω άρρωστήσει βαρειά...

Προσπάθησε να τὸν ήσυχάσω, μά δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Σηκώθηκε με κόπο και μου είπε να τὸν βοηθήσω να ντυθῆ. "Εκείνη τὴ στιγμή μπήκε ή κορούλα μας κι' έτρεξε κοντά του. 'Ο Τζιοβάννι τότε, σαν τρελλός, τὴν έσπρωξε από κοντά του, έπεσε στο κρεβάτι, έκρυψε τὸ πρόσωπό του σ' ένα μαξιλάρι κι' άρχισε να φωνάζη πνιγμένα:

— Πάρε τὴν από εδῶ!... Πάρε τὴν έξω!...

"Επειτα όταν έρχόμαστε με τὸ αὐτοκίνητο στο νοσοκομείο, μου είπε ν' άπολυμάνω όλο τὸ σπίτι...

— "Ηξερε λοιπόν ότι ή άρρώστεια του ήταν κολλητική;

— Τί μπορῶ να σ'ας πῶ εγώ;... Δέν μποροῦσα να τὸν καταλάβω. "Εφθασε στο νοσοκομείο μισοπεθαμένος. "Από τότε δέν μου ξαναμίλησε...

— Τί ζωῆ έκανε; "Ετρωγε καμμιά φορά έξω;

— "Οχι, ποτέ. "Εμεις είμαστε όλη ή εὐτυχία του, ή χαρά τῆς ζωῆς του. "Ελεγε κάθε τόσο ότι ή ζωῆ του δέν άξιζε

τίποτε, κι' ότι αν ζούσε, ζούσε για μάς. Πολλές φορές, όταν ήταν στενοχωρημένος, τὸν εύρισκα να κλαίη κοντά στο κοιμισμένο παιδί μας.

— Τί θ' άπογίνης, Λιλή, ψιθύριζε, όταν δέν θά υπάρχω πειά;...

Και ξέρετε, ασφαλίστηκε, γιατί φοβόταν ότι θα μάς άφηνε στο δρόμο.

— Είναι εν τάξει με τὴν ασφάλεια τῆς ζωῆς του; Πλήρως ταχτικά;

"Η γυναίκα του 'Αντωνέλλι στάθηκε ξαφνικά, σαν να θρέθηκε μπροστά τῆς ένα εμπόδιο. Κύτταξε τὸν γιατρό στα μάτια κι' ύστερα έσκυψε τὸ κεφάλι.

— Γιατί με ρωτᾶτε; του είπε με μισόσβυστη φωνή. Πέστε μου, γιατί; Δέν υπάρχει πειά ελπίς;

— Ποιός ξέρει... Ποιός ξέρει... έκανε ο Μορένα, σαστισμένος.

"Η σκέψις του ήταν άλλου. "Όση ώρα μιλοῦσε ή ώμορφη και φιλάρεσκη γυναίκα του 'Αντωνέλλι, τὴν κύτταζε μ' ένα

πικρὸ χαμόγελο. Ήταν κομψή, μ' ένα καπέλλο τῆς τελευταίας μόδας πὸν τῆς πήγαινε πολὺ ώμορφα και μ' ένα όλοκαίνουργο ζευγάρι σκαρπίνια από πολύτιμο δέμμα.

— "Η μανία του, ή τρέλλα του, ήταν ή ασφάλεια... έλεγε ή ώμορφη κυρία.

»— Πλήρως εν τάξει με τὴν ασφάλεια; με ρωτοῦσε τρεις-τέσσερες φορές στο τέλος κάθε μηνός. Γιατί μου έδινε άμέσως όσα κέρδιζε κι' είχα αναλάβει εγώ να κάνω όλες τις πληρωμές...

"Η Μαριάννα 'Αντωνέλλι σώπασε, σαν να τὴν έσφιγγε ένα σιδερένιο χέρι στο λαιμό. "Επειτα, κατάχλωμη, χαιρέτησε βιαστικά τὸν γιατρό και βγήκε από τὸ νοσοκομείο.

"Όταν ο Μορένα έμεινε μόνος, ξέσπασε άπότομα:

— Δέν πλήρωσε!... Δέν πλήρωσε, ή άνόητη! "Α! Κάτι τέτοιες γυναίκες θέλουν...

Και ξαναείδε μπροστά στα μάτια τὸ ώμορφο καπέλλο τῆς και τὰ όλοκαίνουργα σκαρπίνια.

Τὸ άλλο πρωί ο καθηγητής 'Αμάφι φώναξε τὸν Μορένα. "Ανακάλυψες τίποτε; του είπε.

"Εκείνος τὸν κύτταξε βαθειά στα μάτια σαν να του έ-

— Είναι τύφος... είπε στους βοηθούς του ο καθηγητής 'Αμάφι.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΙ ΗΤΑΝ Η ΑΜΒΡΟΣΙΑ ;

Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, η άμβροσία ήταν η τροφή των θεών του Όλύμπου, όπως το νέκταρ ήταν το ποτό τους. Ο λαός μάλιστα την θεωρούσε ως τροφή στερεή και την παρέβαλλε με το μέλι. Ο Όμηρος, ωστόσο, μιλώντας για την άμβροσία, την περιγράφει ως ένα κόκκινο ποτό, που το χρησιμοποιούσαν οι θεοί και ως άρωμα. Έτσι, σ' ένα κεφάλαιο της Ιλιάδος, βλέπουμε την Ήρα ν' αλείφει το κορμί της με άμβροσία.

Οι ποιητές περιέγραψαν την άμβροσία όπως άρεσε στη φαντασία του καθενός, μα όλοι της απέδωσαν γοητευτική νοστιμάδα και υπέροχο άρωμα. Έτσι ο Ίβυκος γράφει: «Η άμβροσία είχε δέκα φορές πιο γλυκεία απ' το μέλι κι αυτός που τρώει μέλι νοιώθει έννεα φορές λιγότερο την ευχαρίστησι που θα ένοιωθε αν έτρωγε άμβροσία».

Σύμφωνα με την πεποίθησι των αρχαίων Έλλήνων, όσοι έτρωγαν άμβροσία εξασφάλιζαν την αιωνία νεότητα και την άθανασία. Εκτός των άλλων, η άμβροσία θεραπεύει και τις θανάσιμες πληγές. Έτσι, στην «Αινειάδα» η Αφροδίτη θεραπεύει τις πληγές του Αινεία, ρίχνοντας σ' αυτός χυμό άμβροσίας.

ΠΟΤΕ ΠΡΩΤΟΦΟΡΕΘΗΚΑΝ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ;

Ο πρώτος που φόρεσε μεταξωτές κάλτσες στη Γαλλία ήταν ο βασιλεύς Έρρίκος ΙΙ, επ' ευκαιρία των γάμων της

λεγε:

— Ναι! Τά ξέρω όλα...

Κι' έπειτα ψιθύρισε:

— Πρέπει να τον σώσουμε, κύριε καθηγητά, πρέπει να τον σώσουμε...

— Για να δοῦμε... Έκανε ο Αμάφι.

Το απόγευμα, ο άρρωστος φώναξε κοντά του τον Μορένα.

— Έσένα θέλω, γιατρέ, του είπε με μιὰ παράξενη αγάπη.

— Έχω να σου πω κάτι... Ξέρετε γιατί πεθαίνω;

— Όχι.

— Τό ξέρετε, μα δεν τό λέτε! Καί δεν πρέπει να πητε τίποτε! Σας έξορκίζω... Αν μάθη ή ασφάλεια πώς εγώ...

— Ναι. Αυτό ήταν. Αν μάθαινε ή ασφάλεια πώς είχε αυτοκτονήσει με μικρόβια τύφου που τά είχε πάρει κρυφά από τό μικροβιολογικό εργαστήριο του άνεπιού του, δεν θα πλήρωνε τίποτε στη χήρα του.

— Γιατρέ, δεν πρέπει να μιλήσης... Για τή γυναίκα μου και για τό παιδί μου... στέναξε ο άρρωστος.

— Ο Μορένα έγινε πράσινος από την αγανάκτησι. Ένας φτωχός άνθρωπος είχε θυσιασθή για μιὰ ελαφρόμυαλη και φιλάρεσκη γυναίκα.

— Κύριε καθηγητά, πρέπει να τον σώσουμε! φώναξε στον Αμάφι, που έμπαινε στο θάλαμο.

— Μα ο άρρωστος, με μιὰ τελευταία προσπάθεια, σηκώθηκε από τό κρεβάτι και ούρλιαξε σαν φάντασμα:

— Όχι! Όχι! Θέλω να πεθάνω!

Κι' έπεσε πρὸς τά πίσω, νεκρός.

— Ανθρώπινες μιζήριες! Έκανε σαρκαστικά ο Αμάφι.

Κι' έπειτα χτυπώντας στον ώμο τον Μορένα του είπε:

— Μή κλαίς... Οί άνθρωποι είναι άξιοι της τύχης τους!...

Και έβγήκε από τό θάλαμο.

ΛΟΥΪ ΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

άδελφής του που έγιναν τό 1559.

Πρίν γίνουν της μύδας ή μεταξωτές κάλτσες, οί εύπατρίδαι σκέπαζαν τις κνήμες τους με λινά, μάλλινα και μεταξωτά ύφασματα. Κατόπιν άρχισαν να πλέκουν κάλτσες. Τέλος κάποιος Νορμανδός έπενόησε τον άργαλειό για πλέξιμο καλτσών. Μα έπειδή δεν μπόρεσε να του παραχωρηθή άποκλειστικό προνόμιο της έφευρέσεώς του στη Γαλλία, πήρε τον άργαλειό τους και πήγε στην Άγγλία, όπου έγινε ένθουσιωδώς δεκτός, κι' από τότε διαδόθηκε ή πλεκτή κάλτσα σ' όλη την Εύρώπη.

ΥΠΗΡΞΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ο ΣΥΡΑΝΟ ΝΤΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ ;

Ο Συρανό ντε Μπερζεράκ, ο ήρωας που άπαθανάτισε ο Έδμόνδος Ροστάν με τό όμώνυμο έργο του, υπήρξε πραγματικά κ' ήταν ένας από τους πιο αξιοσημειώτους συγγραφείς του 17ου αιώνος. Γιους του Άβελ ντε Συρανό, άρχοντας του Μπωβιέρ και του Μπερζεράκ, γεννήθηκε στο Παρίσι τον Μάιο του 1619. Αφού σπούδασε στο Παρίσι, στο κολλέγιο Μπωβαί, όπου ήταν συμμαθητής με τον Μολιό, άρχισε τά ίπποτικά του κατορθώματα σε ηλικία δεκαεννέα έτών και διέπρεψε στις έκστρατείες του 1639 και του 1640. Δυό χρόνια άργότερα έγινε γνωστός στο Παρίσι και ως δραματικός συγγραφέας, μα τά έργα του τά πιο γνωστά είνε δυό φανταστικά μυθιστορήματα: «Κωμική Ιστορία των Κρατών του Ηλίου» και «Κωμική Ιστορία των Κρατών της Σελήνης». Η φιλολογικές του άσχολίες ώστόσο δεν τον έμπόδιζαν να μονομαχή κάθε τόσο για φύλλου πήδημα. Τό 1653 έγινε γραμματέας του δουκός ντ' Άρπαζόν. Μα ή εργασία αυτή του στάθηκε μοιραία, γιατί μιὰ μέρα καθώς έμπαινε στο γραφείο του δουκός, ένα δοκάρι ξέφυγε απ' τό ταβάνι και τον τραυμάτισε θανάσιμα. Σε δυό μέρες πέθανε.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΧΡΟΝΟΛΟΓΕΙΤΑΙ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΝΑ ΚΑΛΗΝΤΑΙ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ ;

Όπως βεβαιώνουν οί γραμματολόγοι, ο πρώτος συγγραφέας που είχε την τιμή να κληθή επί σκηνής από τό κοινόν, ήταν ο Βολταίρος, μετά την πρώτη παράστασι της τραγωδίας του «Μερόπη», ή όποία παίχθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 1743.

ΠΟΤΑ ΕΝΕ ΤΑ ΨΥΧΡΟΤΕΡΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΓΗΣ ;

Όυτε ο Βόρειος, ούτε ο Νότιος Πόλος είνε τά ψυχρότερα μέρη της γής, όπως ίσως θα φανταζόσαστε. Τό μεγαλύτερο ψύχος παρατηρείται στο Βεργκογιάνσκ της Σιβηρίας, όπου τό θερμόμετρο πέφτει τό χειμώνα μεταξύ των 50 — 65 βαθμών υπό τό μηδέν. Κάποτε μάλιστα έφτασε στους 73 βαθμούς υπό τό μηδέν.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗ ΒΕΛΟΝΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΑΧΤΥΛΗΘΡΑ ;

Τά δυό αυτά εργαλεία, τά τόσο άπαραίτητα στο ράψιμο, είνε πανάρχαια, ή βελόνα προπάντων.

Η έφεύρεσις της σιδερένιας βελόνας άποδίδεται στους Ίνδους, οί όποιοι τή χρησιμοποιούσαν δυό αιώνας πρὸ Χριστού.

Η δαχτυλήθρα, με την όποία σπρώχνουν τή βελόνα, ήταν στην άρχή από πετσι. Είνε γνωστή στη ραπτική από του 12ου αιώνος.

Άργότερα έκαναν την εμφάνισι τους μετάλλινες κοκκάλινες κλπ.

Τό «Μπουκέτο» εγκαινίασε πρὸ ήμερών μιὰ έξαιρετικού ενδιαφέροντος εγκυκλοπαιδική σελίδα με τον τίτλο: «ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΜΑΘΩ...», στην όποία οί άναγνώσται μας θα μαθαίνουν διάφορα περιέγραφα κι' ενδιαφέροντα πράγματα σχετικά με την ιστορία, τή γεωγραφία, τις επιστήμες, τις τέχνες κ.τ.λ., που δεν θα μπορούσαν να τά βροῦν πουθενά άλλου.

Στή σελίδα αυτή είμαστε πρόθυμοι ν' άπαντούμε και σε διάφορες έρωτήσεις των άναγνωστών μας, άρκεί να σχετίζονται με τά διαπραγματευόμενα σ' αυτήν θέματα και να είνε σαφείς, σύντομοι και γενικού ενδιαφέροντος.